

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z powództwa B. N.

przeciwko E. N.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 marca 2014 r.,

skargi pozwanego o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B.

z dnia 27 marca 2013 r., sygn. akt VI Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w B. z 27 marca 2012 r. Zarzucono naruszenie art. 386 § 1 k.p.c. „w wyniku zmiany wyroku sądu pierwszej instancji bez pozyskania dowodów uzasadniających dokonanie odmiennych samodzielnych ustaleń faktycznych oraz przepisu art. 210 § 3 k.p.c. przez pozbawienie pozwanego prawa do wpływania na treść ustaleń faktycznych i odniesienia się do wyników postępowania dowodowego w postępowaniu apelacyjnym, a w konsekwencji naruszenia również norm ogólniejszej natury jak art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 45 ust. 1 Konstytucji, które gwarantują obywatelowi prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia jego sprawy. Błędy te rażąco naruszają przyjęte standardy orzekania, ponieważ zaskarżony wyrok został wydany na podstawie

twierdzeń jednej ze stron (powoda) niemających usprawiedliwienia w zgromadzonym materiale, a nadto budzących zasadnicze zastrzeżenia w świetle dowodów zebranych przez sąd pierwszej instancji”. W dalszej części skargi „wskazano na art. 386 § 1 k.p.c. i 210 § 3 k.p.c. oraz art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 45 ust. 1 Konstytucji, z którymi zaskarżony wyrok jest niezgodny” i podniesiono, że „przepisy normujące postępowanie apelacyjne nie dają podstaw do przyjęcia, że sąd drugiej instancji władny jest zmienić ustalenia faktyczne stanowiące podstawę wydania wyroku sądu pierwszej instancji bez pozyskania dowodów, które uzasadniają odmienne, samodzielne ustalenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że niezgodność wyroku z prawem stanowi autonomiczną kategorię bezprawności i nie może być utożsamiana z pojęciem szeroko rozumianej bezprawności, występującym w dziedzinie odpowiedzialności cywilnej (wyrok SN z 22 lipca 2010 r., I CNP 100/09, LEX nr 603887). Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku z prawem nie może być więc traktowana jako normalny środek prowadzący do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od państwa w odniesieniu do każdego wadliwego wyroku. Innymi słowy, niezgodność z prawem rodząca odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa musi mieć charakter ekstraordynaryjny (wyrok SN z 20 stycznia 2010 r., I BP 4/10, LEX nr 785671, postanowienie SN z 6 grudnia 2011 r., I BP 7/11, niepubl.).

Za orzeczenie niezgodne z prawem uznać można tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć (dyskrecjonalności) albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa o charakterze oczywistym i niewymagającym głębszej analizy prawniczej (wyroki SN z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007 nr 1, poz. 17, z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06, niepubl., z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007 nr 2, poz. 35, z 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, niepubl. i z d 25 maja 2007 r., I CNP 17/07, LEX nr 286765).

Jednocześnie art. 424⁹ k.p.c. stanowi, że Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania, jeżeli jest ona oczywiście bezzasadna. Z orzecnictwa dotyczącego odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania można przyjąć, że oczywista bezzasadność skargi to bezzasadność stwierdzana przez Sąd Najwyższy *prima facie*, niewątpliwa, niewymagająca badania. Skarga jest bezzasadna, gdy bez głębszych rozważań można uznać, że żadna ze wskazanych podstaw jej nie usprawiedliwia (podobnie postanowienie SN z 12 maja 2010 r., I BP 2/10, z 26 sierpnia 2008 r., III BP 4/08, oba niepubl.). W szczególności będzie to miało miejsce, gdy jest oczywiste, że orzeczenie nie jest niezgodne z prawem (podobnie postanowienie SN z 26 sierpnia 2008 r., III BP 3/08, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 13).

Jako oczywiście bezzasadną należy uznać niniejszą skargę pozwanego. Sąd Okręgowy szczegółowo uzasadnił w skarżonym wyroku, na jakiej podstawie i z jakich powodów ustalił, że do opisywanego przez pozwanego rozboju na moście na rzece Wda nigdy nie doszło.

Ogólnikowe zarzuty naruszenia przepisów ustawy materialnej lub pogwałcenie istotnych przepisów postępowania, w szczególności zarzuty, jakoby sąd drugiej instancji nie uwzględnił wszystkich twierdzeń i dowodów i wyroku nie oparł na całokształcie postępowania przed sądami obu instancji są niedopuszczalne i nie mogą być rozważane przez Sąd Najwyższy (podobnie SN w postanowieniu z 28 sierpnia 2008 r., V CSK 141/08 LEX nr 786459).

Z tych względów na zasadzie art. 424⁹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.